

Arrest

nr. 77 102 van 13 maart 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 12 januari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 december 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. BARBIEUX, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché D. HANOULLE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 23 november 2010 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 13 december 2011 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Zoals ik hiertoe gemachtigd ben door artikel 57/10 van de Vreemdelingenwet, weiger ik u de hoedanigheid van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. U hebt namelijk

geen gevolg gegeven aan mijn aangetekend schrijven dat naar uw gekozen woonplaats werd gestuurd en u op 18 november 2011 opriep, en u hebt mij geen geldige reden meegedeeld ter rechtvaardiging van uw afwezigheid binnen een termijn van 15 dagen na de in de oproeping vastgestelde datum voor gehoor.

Zo maakt u het mij onmogelijk te oordelen of er, wat u betreft, sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming.

Bovendien geeft uw gedrag blijk van een gebrek aan medewerking in de asielpprocedure, wat onverenigbaar is met het bestaan, wat u betreft, van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van voormeld Verdrag of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming, en met de plicht van de asielzoeker om zijn medewerking te verlenen aan de overheid die over zijn verzoek moet beslissen."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker roept als enige middel *"de schending van artikel 1 van het verdrag van Genève inzake het statuut van vluchtelingen"* in.

2.3. Verzoekers asielaanvraag werd afgewezen omdat verzoeker geen gevolg gegeven had aan een aangetekend schrijven van het CGVS waarin hij opgeroepen werd om zich aan te melden op het CGVS voor een gehoor.

2.4. Verzoeker voert aan *"dat, gezien het feit dat verzoeker een asielaanvraag heeft ingediend op datum van 23.11.2010, FEDASIL zijn aanvraag tot opheffing van verplichte plaats van inschrijving (d.d. 01.07.2011) had ingewilligd. Ter staving van deze aanvraag legde verzoeker inderdaad een schriftelijk bewijsstuk met een oplossing betreffende zijn huisvesting fleer. Het betreft een huurcontract, die in bijlage wordt toegevoegd. Dit contract vermeldt zijn nieuw gekozen adres, nl. Rue de la Natation, 36, 1050 Elsene. Verzoeker heeft zijn adreswijziging doorgegeven aan het opvangcentrum van het Rode Kruis in Lint, alwaar hij verbleef na zijn asielaanvraag. Hij heeft eveneens zijn domiciliëring geregeld bij de gemeente Elsene. Verzoeker heeft zijn adreswijziging niet gemeld aan het CGVS, in de veronderstelling het Rode Kruis in Lint hiervoor zou zorgen. Dit is evenwel niet gebeurd. Aangezien het Commissariaat-generaal de oproepingsbrief naar zijn oud adres in Lint gestuurd heeft (en het opvangcentrum nagelaten heeft deze brief op te sturen naar het laatst gekende adres van verzoeker), was De Heer MD F. niet op de hoogte van de oproeping. Bijgevolg was verzoeker in de onmogelijkheid gevolg te geven aan desbetreffende oproeping tot verhoor. (...) Verzoeker wenst aldus aan te halen dat hij zich in een positie van overmacht bevond."*

2.5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker rechtsgeldig werd opgeroepen. Overmacht kan echter enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass. 15 juni 1995, R.W. 1995-96, 754; J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State, Afdeling Administratie (2.Ontvankelijkheid)*, in *Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 1996, 471). Verzoekers argument dat hij op het moment dat hij werd opgeroepen reeds verhuisd was en daarom de oproeping niet ontvangen zou hebben duidt aldus niet op overmacht. Integendeel verzoeker erkent dat hij nagelaten heeft zijn verhuis en nieuw adres te melden aan het CGVS in de veronderstelling dat het opvangcentrum dit voor hem zou doen. De Raad stelt aldus vast dat verzoeker zonder geldige reden geen gevolg gegeven heeft aan de oproeping vervat in de brief die aangetekend werd verstuurd op de gekozen woonplaats, en de commissaris-generaal derhalve terecht een beslissing tot technische weigering heeft genomen conform artikel 57/10 van de vreemdelingenwet.

2.6. Verzoeker verklaart als volgt: Hij is een soennitische moslim van Bengaalse nationaliteit. Hij werd geboren in Comilia Choddu Gram. Verzoeker is gehuwd en heeft geen kinderen. In 1999 behaalde hij

zijn diploma middelbaar onderwijs. Hij moest een opleiding op hoger niveau stopzetten omwille van de volgende problemen. Sinds 1999 was verzoeker actief lid van de Bangladesh National Party (BNP) en nam hij deel aan alle vergaderingen. Begin 2009 kwam de partij Awami League aan de macht. Na de machtsovername begon de Awami League BNP-leden te intimideren en te slaan. Hierdoor werd het voor verzoeker en andere BNP-leden moeilijk om politiek actief te blijven. Op 1 januari 2010 werd verzoeker gevraagd op zijn school. Daar werd hij door vijf Awami-leden opgewacht. Zij vroegen hem om met zijn politieke activiteiten te stoppen. Verzoeker weigerde en werd aangevallen. Hij werd op het hoofd geslagen met een ijzeren staaf, men sloeg op zijn vinger met een steen en duwde sigaretten uit op zijn been. Verzoeker werd tevens in zijn dij geschoten door desbetreffende Awami-leden. Na deze gewelddadige aanval gooiden diezelfde leden van de Awami League hem van het dak. Ten gevolge van deze aanval heeft verzoeker nog steeds pijn aan zijn rug. Een leerkracht en een vrouw die werkte op deze school, brachten hem naar het Choddu Gram Hospital. Later werd verzoeker overgebracht naar het Dhaka Medical College Hospital. Verzoeker werd in totaal vier maanden gehospitaliseerd. Na zijn ontslag uit het ziekenhuis, keerde verzoeker terug naar zijn dorp. Verzoekers partijgenoten hebben klacht ingediend bij de politie. Deze "dhairi" werd geregistreerd maar de politie heeft geen actie ondernomen. Ze hebben evenmin een kopie van deze "dhairi" ontvangen. Op 9.04.2010 of 10.04.2010 ging hij naar de plaatselijke markt, waar hij opnieuw bedreigd werd door één van zijn aanvallers, genaamd S. Een vriend van verzoeker, die eveneens lid is van de BNP, nam de dag daarna wraak en sloeg S. met een stok. Verzoeker verhuisde diezelfde dag naar Dhaka om zijn veiligheid te verzekeren. De volgende dag werd verzoekers reeds bejaarde vader door Awami-leden aangevallen. Sterker nog, zijn hele familie werd systematisch geïntimideerd door de Awami League. Zo stalen zij vee en staken ze tevens hooi in brand. Drie broers van verzoeker, die in hetzelfde dorp woonden als hij, verhuisden omwille van zijn problemen. Verzoekers moeder werd bedreigd met de dood. Ten gevolge van zijn problematische en levensbedreigende situatie besloot verzoeker zijn land van herkomst te verlaten. Verzoeker is op 23.11.2010 in België toegekomen, alwaar hij diezelfde dag een asielaanvraag heeft ingediend bij de bevoegde autoriteiten. Op 13.12.2011 heeft het CGVS beslist tot een weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.7. Voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van de asielaanvraag zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van haar verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen, naast coherente en gegronde verklaringen, onder meer alle documenten van verzoekende partij en relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden.

2.8. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoeker toont niet aan waarom hij in de onmogelijkheid is zijn identiteit genoegzaam aan te tonen. Het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit of nationaliteit houdt een negatieve indicatie in met betrekking tot zijn asielrelaas, kan hem aldus aangerekend worden en tast zijn geloofwaardigheid aan, te meer nu hij evenmin reisstukken neerlegt en aldus wordt aangetoond wanneer verzoeker zijn land verliet en in België toekwam.

2.9. Verzoeker blijft bij loutere beweringen zonder aan te tonen waarom zijn familie op een uitzonderlijk nefaste wijze zou worden aangepakt. Immers indien deze feiten plaatsgrepen en dit om partijpolitieke redenen was dan had verzoeker dit kunnen aantonen door publieke stukken. Bovendien toont verzoeker niet aan waarom zijn partij niet is tussengekomen te meer nu ook een ander partijlid S. bij verzoekers problemen betrokken werd. Verzoeker kan zich bezwaarlijk beperken tot een verhaal zonder dit op een ernstige en consistente wijze te objectiveren en aan te tonen dat de feiten meer zijn dan loutere beweringen. Ten slotte, indien verzoeker zijn tocht naar Europa kon opzetten dan kon minstens verwacht worden dat hij de kennis en middelen had om eerst bescherming te zoeken in eigen land en in zoverre de politie geen gevolg gaf aan zijn klacht, een advocaat of mensenrechtenorganisatie aanspreken. Verzoekers asielrelaas blijft een aaneenschakeling van loutere beweringen en ongestaafde en onnauwkeurige en niet concreet uitgewerkte, zware aantijgingen.

2.10. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

2.11. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus, verwijst slechts *in fine* naar de subsidiaire bescherming zonder specifieke elementen aan te brengen. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

3. Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK